

Model of Communicative English Teaching of Na Leam Community, Phrae Province

รูปแบบการจัดการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม
จังหวัดแพร่

Received: May 7, 2025

Revised: May 22, 2025

Accepted: May 26, 2025

Nopparat Rattanawong (นพรัตน์ รัตนวงศ์)*

Phrae Buddhist College, Mahachulalongkornrajavidyalaya University

วิทยาลัยสงฆ์แพร่ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

*Corresponding Author Email: nopparatzom@gmail.com

Abstract

Making Din–Kee (traditional bricks) and weaving Kub–Lon (traditional hat) are identities of Na Leam community, Thung–Kwao subdistrict, Mueang district, Phrae province. Na Leam community enterprise has welcomed international tourists who want to explore the values of cultural identities and wisdoms. This study aimed to 1. investigate basic English communicative skills of Na Leam community enterprise; 2. construct communicative English teaching model of Na Leam community enterprise; 3. evaluate the efficiency of the constructed model with the 70/70 efficiency index; and 4. evaluate its effectiveness by comparing pretest and posttest scores. The research and development (R&D) methodology was applied. The 20 participants were members of Na Leam community enterprise. The research instruments were a questionnaire, an interview, a constructed model, a pretest, and a posttest. The data were analyzed using mean, standard deviation, 70/70 efficiency index, and dependent sample t–test.

The results were as follows.

1. In terms of participants' learning techniques and behavior, the aspect that received the highest average scores was practicing English communicative skills by communicating with persons with good English–speaking performance in community.
2. The constructed model consisted of 5 stages: warm–up, pre–speaking stage, while–speaking stage, post–speaking stage, and extension practice.
3. Regarding model efficiency, the subjects' mean scores in each lesson were higher than the 70/70 efficiency index.
4. In terms of the model effectiveness, the post–test scores ($\bar{X}=15.28$) were higher than

pre-test scores ($\bar{X}$ = 10.11) at the statistical significance of 0.05 (Sig = .000 < .05).

Keywords: Model of communicative English teaching; Basic English communicative skills; Community enterprise

บทคัดย่อ

ชุมชนบ้านนาแหลม ตำบลทุ่งกวาว อำเภอเมืองแพร่ จังหวัดแพร่ มีอัตลักษณ์คือ หัตถกรรมดินกึ่งหรืออิฐมอญ และสานก๊บลอน หรือหมวกที่สานจากไม้ไผ่ ปัจจุบัน วิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลมได้ต้อนรับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มาเยี่ยมชม ศึกษาอัตลักษณ์ และภูมิปัญญาท้องถิ่นดั้งเดิมของชุมชนมากมาย งานวิจัยครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษากระบวนการเรียนรู้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานของวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม 2. สร้างรูปแบบการจัดการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานของวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม 3. ประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานของวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม ตามเกณฑ์ 70/70 และ 4. ประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานของวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม โดยเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐาน ก่อน และหลังการสอนด้วยรูปแบบที่สร้างขึ้น ผู้วิจัยใช้วิธีดำเนินการวิจัยในลักษณะของการวิจัยและพัฒนา (Research and Development: R&D) กลุ่มตัวอย่างได้แก่ สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนดินกึ่ง และก๊บลอน จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ รูปแบบ แบบทดสอบ และบทเรียนที่สร้างขึ้น วิเคราะห์ข้อมูลโดย วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) และ t-test แบบ Dependent Samples

ผลการวิจัยพบว่า

1. วิธีการ และพฤติกรรมการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ ฝึกการสื่อสารภาษาอังกฤษกับผู้ที่มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษในชุมชน หรือผู้ที่เชี่ยวชาญด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ

2. รูปแบบจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น ประกอบด้วย 5 ขั้นตอนการเรียนรู้ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้น Warm up ขั้นที่ 2 ขั้น Pre-speaking stage ขั้นที่ 3 While-speaking stage ขั้นที่ 4 Post-speaking stage และขั้นที่ 5 Extension practice

3. ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้พบว่า คะแนนเฉลี่ยทุกบทเรียน สูงกว่าเกณฑ์ค่าประสิทธิภาพ 70/70 ที่ตั้งไว้

4. ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้พบว่า ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานของผู้เรียน ($\bar{x}$ = 15.28) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{x}$ = 10.11) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (Sig = .000 < .05)

คำสำคัญ: รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร, ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐาน, วิสาหกิจชุมชน

บทนำ

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นฟันเฟืองที่สำคัญในการกระตุ้นเศรษฐกิจ และสร้างรายได้เข้าประเทศในทุก ประเทศทั่วโลกผลักดัน และส่งเสริมเพื่อสร้างรายได้ และจ้างงานในระบบเศรษฐกิจสำหรับประเทศไทย รัฐบาลได้มีนโยบายให้ภาคการท่องเที่ยวเป็นกลไกที่สำคัญที่สุดในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ และได้ประกาศวิสัยทัศน์ IGNITE TOURISM THAILAND เพื่อมุ่งผลักดันประเทศไทยสู่เป้าหมายการเป็น Tourism Hub ที่สำคัญของโลก (Taylor, M., 2021: 17) ในปัจจุบันนักท่องเที่ยวต่างชาตินิยมเดินทางเพื่อมาท่องเที่ยวในประเทศไทย จากข้อมูลรายงานประจำปี 2566 ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) พบว่า ในปี 2566 นักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย 28.2 ล้านคน และสร้างรายได้ เข้าประเทศประมาณ 1 ล้านล้านบาท ในปี 2567 คาดว่าแนวโน้มจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติจะเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2566: 10) การพัฒนาวิชาชีพครูให้เป็นไปตามมาตรฐานวิชาชีพและหลักเกณฑ์ที่คุรุสภากำหนดควรมีการกำหนดวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษามีความรู้ ทักษะ และความเชี่ยวชาญที่จำเป็นในการเป็นครูที่มีความรู้ความสามารถตามเกณฑ์มาตรฐานการศึกษา ซึ่งเป็นไปตามแผนการศึกษาแห่งชาติ มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะและทักษะที่จำเป็นเพื่อมุ่งสู่ความสำเร็จในศตวรรษที่ 21 ซึ่งรวมถึงการคิดเชิงวิพากษ์ การแก้ปัญหา การสื่อสาร การรู้เท่าทันสารสนเทศและสื่อ ทักษะคอมพิวเตอร์ และเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร หากครูสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรมได้ก็ถือเป็นการพัฒนาคุณภาพและพัฒนาทักษะความคิดสร้างสรรค์ให้กับนักเรียนและนำไปสู่การพัฒนา นวัตกรรม พื้นฐานทักษะความคิดสร้างสรรค์นี้จำเป็นต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษาและการพัฒนา นวัตกรรมที่มีคุณภาพและสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาประเทศตามนโยบายประเทศไทย 4.0 ดังนั้น การพัฒนาทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรมตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษาจึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศในอนาคต เป็นการวางรากฐานทักษะการคิดอย่างสร้างสรรค์และ ทักษะในการเปลี่ยนความคิดสร้างสรรค์ไปสู่การพัฒนาผลิตภัณฑ์และนวัตกรรม (มหาวิทยาลัย สวนดุสิต, 2565)

ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยว และสร้างความได้เปรียบทางด้านธุรกิจ เนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการติดต่อ สื่อสาร หรือ แลกเปลี่ยนข้อมูลต่าง ๆ และจากกระแสความนิยมในด้านการท่องเที่ยวแบบใหม่คือ การท่องเที่ยว เพื่อการเรียนรู้ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวธรรมชาติ ซึ่งนิยมท่องเที่ยวเป็นกลุ่มเล็ก ๆ หรือท่องเที่ยวด้วยตนเองตามแบบที่เรียกว่า Free Independent Travelers (Harun, M. et al., 2024: 52) นักท่องเที่ยวดังกล่าวจะได้สัมผัสกับชุมชนมากขึ้น ชุมชนและนักท่องเที่ยวจะได้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้

ระหว่างเจ้าบ้านกับผู้มาเยือนมากขึ้น การท่องเที่ยวลักษณะดังกล่าวจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการสื่อสารกับเจ้าบ้าน และผู้มาเยือน หากสมาชิกในชุมชนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ก็จะทำให้การเดินทาง การติดต่อประสานงานหรือการเที่ยวชมสิ่งต่าง ๆ มีความสะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น เพราะระบบการติดต่อสื่อสารด้านการท่องเที่ยวในฐานะข้อมูลสากลนิยมใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสาร ดังนั้น การอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวในเรื่องของภาษาสำหรับการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมีความรู้ในการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับที่สามารถในการสื่อสารได้รู้เรื่อง สื่อความหมายได้ตรงตามวัตถุประสงค์ โดยเฉพาะผู้ประกอบการ และผู้มีส่วนได้ผลประโยชน์กับการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในระดับท้องถิ่นจึงเป็นประเด็นสำคัญที่ต้องพัฒนา กลุ่มชุมชนในท้องถิ่นควรจะมีความรู้ภาษาต่างประเทศในระดับพื้นฐาน สำหรับให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ เช่น การต้อนรับนักท่องเที่ยว การบอกทิศทาง การอธิบายให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวและการเดินทาง

ชุมชนบ้านนาแหลม ตำบลทุ่งกวาว อำเภอเมืองแพร่ จังหวัดแพร่ มีอัตลักษณ์คือ หัตถกรรมดินเผา หรืออิฐมอญ และสานกุ่ม หรือหมวกที่สานจากไม้ไผ่ "ฮ่มไม้ บ้านดิน" ที่เป็นเขื่อนสืบสานมรดกภูมิปัญญาบ้านนาแหลม ซึ่งเป็นอาชีพที่ก่อเกิดรายได้แก่ประชาชนในพื้นที่ นอกจากนั้น ชุมชนบ้านนาแหลม จังหวัดแพร่ได้ต้อนรับคณะนักท่องเที่ยวจากประเทศอเมริกา และกลุ่มประเทศแถบสแกนดิเนเวีย เพื่อให้เยี่ยมชม ศึกษาอัตลักษณ์ และภูมิปัญญาท้องถิ่นดั้งเดิม โดยร่วมมือกับ ททท.สำนักงานแพร่-อุตรดิตถ์ ทัวร์โกด์ และชุมชนท่องเที่ยว ปัญหาที่พบคือ ชาวต่างชาติมีความสนใจที่จะทราบข้อมูลต่าง ๆ จากชุมชนบ้านนาแหลมซึ่งเป็นเจ้าของสถานที่ท่องเที่ยว วัฒนธรรมและประเพณี แต่ไม่ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ วัฒนธรรมและ ประเพณีอย่างแท้จริง เนื่องจากชุมชนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ตรงกับข้อมูลที่นักท่องเที่ยวต้องการ นอกจากนั้น จุดอ่อน ของสมาชิกในชุมชน คือ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษโดยทั่ว ๆ ไปยังไม่เพียงพอสำหรับระดับของการเป็นชุมชนท่องเที่ยวคุณภาพ แต่จุดแข็งของการสื่อสารของสมาชิกในชุมชนกับนักท่องเที่ยวต่างชาติ คือ ความสุภาพ ความมีน้ำใจ ความเป็นมิตร ความสนุกสนานความ ยิ้มแย้มแจ่มใส ความพยายามที่จะสื่อสารแม้จะมีข้อจำกัดทางภาษา ดังนั้น สมาชิกในชุมชนบ้านนาแหลมควรได้รับการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในระดับพื้นฐาน เพื่อที่จะสามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในชุมชน และใช้ภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานในการนำเที่ยวได้ ส่งผลให้แหล่งท่องเที่ยวในชุมชนเป็นที่รู้จักทั่วโลก ซึ่งเป็นการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวอีกทางหนึ่ง

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะสร้างรูปแบบการจัดการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม จังหวัดแพร่ โดยเน้นทักษะการพูดเพื่อการทักทาย การต้อนรับ การแนะนำตนเอง และการให้ข้อมูล และความช่วยเหลือต่อนักท่องเที่ยว และผู้มาเยี่ยมชมเพื่อให้ใช้ภาษาที่เหมาะสมตามสถานการณ์และบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ

(English for Specific Purpose) เน้นเนื้อหา และสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์และใช้ภาษาอังกฤษในการต้อนรับนักท่องเที่ยวและเยี่ยมชมวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการเรียนรู้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานของวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม
2. เพื่อสร้างรูปแบบการจัดการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานของวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม
3. เพื่อประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานของวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม ตามเกณฑ์ 70/70
4. เพื่อประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานของวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม โดยเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐาน ก่อนและหลังการสอนด้วยรูปแบบที่สร้างขึ้น

การทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเอกสารแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับ ดังนี้

1. การท่องเที่ยวโดยชุมชน

การท่องเที่ยวโดยชุมชนมีความสอดคล้องกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และการท่องเที่ยวเชิงเกษตร เป็นการนำเอาธุรกิจการท่องเที่ยวมาผสานกับกิจกรรมการท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติ การจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนจึงเป็นกลยุทธ์ในการบริหารกิจการของชุมชนด้วยองค์กรชุมชนเอง โดยมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในชุมชน เพื่อประโยชน์แก่ชุมชน การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และวิถีชีวิตของท้องถิ่น โดยคำนึงถึงความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม สังคม และวัฒนธรรม อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกันของคนในชุมชนท้องถิ่นกับผู้มาเยือน ถ้าหากมีการวางแผนการพัฒนา การจัดการที่ดีแล้วนั้น จะทำให้เกิดอาชีพ รายได้ โอกาสทางธุรกิจ รวมถึงยังทำให้เกิดการอนุรักษ์ธรรมชาติ โบราณสถาน ประวัติศาสตร์ และประเพณีให้ยังคงอยู่ต่อไป (Potjana Suansri, 2003: 9)

การจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนมีองค์ประกอบ 4 ประการ (ณัฐพัชร มณีโรจน์, 2560: 30) ดังนี้

1. ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม ชุมชนจะต้องมีฐานทรัพยากรธรรมชาติที่สมบูรณ์มีวิถีชีวิตที่พึ่งพาและใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน และมีวัฒนธรรมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชน
2. องค์กรชุมชน ชุมชนมีระบบสังคมภายในที่เข้าใจกันและกัน มีผู้ที่มีความรู้และทักษะในเรื่อง

ต่าง ๆ ที่หลากหลาย และคนในชุมชนจะต้องรู้สึกว่าตนเองนั้นเป็นเจ้าของและเข้ามามีส่วนร่วม

3. การจัดการ ชุมชนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจะต้องร่วมกันสร้างกฎ กติกาในการจัดการ สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม และการท่องเที่ยว มีองค์กรหรือกลไกในการทำงานเพื่อจัดการท่องเที่ยวพร้อม สามารถประสานการท่องเที่ยวกับการพัฒนาชุมชนได้ มีการกระจายผลประโยชน์ที่เป็นธรรม และ มีกองทุนของชุมชนที่อำนวยความสะดวกในการพัฒนาชุมชนและสังคม

4. การเรียนรู้ กิจกรรมการท่องเที่ยวนั้นจะต้องสร้างการเรียนรู้และเข้าใจถึงวิถีชีวิตและ วัฒนธรรมที่แตกต่างระหว่างเจ้าบ้านกับผู้มาเยือน มีระบบการจัดกระบวนการเรียนรู้ระหว่างชาวบ้าน กับผู้มาเยือน และสร้างจิตสำนึกเรื่องการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมทั้งชุมชน และ นักท่องเที่ยวการส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชนในการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่

- 4.1 ด้านสิ่งแวดล้อม เป็นการเรียนรู้ และร่วมมือกันอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และทรัพยากร ในท้องถิ่น รวมถึง การป้องกันไม่ให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม
- 4.2 ด้านสังคมและวัฒนธรรม เป็นการจัดการ ท่องเที่ยวที่ส่งเสริม และสร้างโอกาสใน การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ของผู้มาเยือนที่มีความแตกต่างทาง วัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิต รวมถึงรูปแบบความเป็นอยู่ เพื่อการแสวงหาประสบการณ์ใหม่ๆ ตระหนัก ถึงคุณค่าของวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตในแหล่งที่นักท่องเที่ยวเข้ามาเยือน
- 4.3 ด้านเศรษฐกิจชุมชน มีการกระจายรายได้สู่ชุมชนเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวอย่างเป็น ธรรม สร้างงาน สร้างรายได้กับประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว

2. ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) คือ การสอนภาษาอังกฤษ โดยมุ่งเน้นเพื่อการสื่อสารเป็นสำคัญเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจความหมาย และใช้ภาษาเพื่อ การสื่อสารได้อย่างถูกต้อง (Richards, 2005, p. 17) วิธีการสอนเพื่อการสื่อสารนั้นเป็นวิธีการสอนที่ จะนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ที่จะประสบในชีวิตจริงได้ การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นแนวทางที่ใช้กับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง และผู้เรียนจะประสบความสำเร็จมากกว่า การเรียนโดยเน้นย้ำโครงสร้างไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว เนื่องจากเป็นการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมี ปฏิสัมพันธ์กับภาษาที่เรียนโดยตรง (Williams, 1992: 244) ทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้ถูกต้องตาม วัตถุประสงค์ และสามารถปรับใช้ได้ตามสถานการณ์จริง ทั้งแบบเป็นทางการ และไม่เป็นการ ทางการสามารถใช้ และเข้าใจความหมายของภาษาในรูปแบบต่าง ๆ และสามารถที่จะสนทนาต่อไปได้ แม้ผู้เรียนจะมีความรู้ในภาษาไม่มากนักก็ตาม การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นหัวใจหลัก ของการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาใหม่ โดยผู้สอนจะเน้นการสร้างสถานการณ์ที่เปิดโอกาสให้ ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการรับและส่งสารในสถานการณ์จริง (Real World Context)

3. กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะส่งเสริมความรู้ความสามารถด้านการสื่อสารของผู้เรียน เนื่องจากเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีอิสระในการสนทนาในเรื่องที่ผู้เรียนสนใจ จึงช่วยให้การสอนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพมากที่สุด การให้โอกาสผู้เรียนในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารแบบต่าง ๆ ในช่วงการเรียนรู้ภาษาโดยการฝึกปฏิบัติโดยใช้กิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจะสามารถทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ (Samuel, 2016: 18) กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจะทำให้ผู้เรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบไม่รู้ตัว (Subconscious Learning) และยังช่วยพัฒนาเทคนิคต่างๆที่ใช้ในการสื่อสารได้อีกด้วย (Seffar, 2015: 10) กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มี 2 รูปแบบ ดังนี้ (Bashir, 2011: 38)

1. กิจกรรมตามวัตถุประสงค์ของผู้เรียน (Functional Communication Activities) เป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นย้ำให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นสื่อในการทำกิจกรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยผู้สอนกำหนดสถานการณ์ที่ผู้เรียนต้องใช้ภาษาเพื่อแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งอาจไม่คำนึงถึงความถูกต้องทางไวยากรณ์มากนัก

2. กิจกรรมใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social Interaction Activities) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นสื่อในการทำกิจกรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดสถานการณ์ผู้เรียนต้องใช้ภาษาเพื่อแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งอาจไม่คำนึงถึงความถูกต้องทางไวยากรณ์และบทบาทของผู้เรียน กิจกรรมนี้ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารให้บรรลุวัตถุประสงค์และสามารถเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์และบทบาทที่ได้รับ

กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้ (Harmer, 2007: 29)

1. การแนะนำความรู้ทางภาษาใหม่ (Introducing New Language) ในขั้นนี้ครูจะแนะนำกฎเกณฑ์ทางภาษาที่ผู้เรียนไม่เคยเรียนมาก่อนโดยที่ครูจะต้องนำเสนอให้ผู้เรียนเข้าใจถึงความหมายการใช้ตลอดจนรูปแบบของโครงสร้างนั้นๆโดยการนำเสนอที่ควรอยู่ในรูปของบริบทการใช้ภาษาเช่นใช้สิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้เรียนเล่าเรื่องหรือสถานการณ์เป็นต้น

2. การฝึกภาษา (Practice) ในขั้นนี้ครูจะให้นักเรียนได้ใช้ภาษาแต่จะเป็นการฝึกแบบควบคุมการใช้ภาษาตัวอย่างของการฝึกประเภทนี้ได้แก่การฝึกออกเสียงตามครูกิจกรรมเติมข้อมูลที่ขาดหาย เกมการฝึกพูดเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียนโดยใช้โครงสร้างทางภาษาที่เรียนมา กิจกรรมปฏิสัมพันธ์อื่น ๆ เป็นต้น

3. กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (Communicative Activities) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกการใช้ภาษาที่มีลักษณะสมจริงผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อิสระมากขึ้นตัวอย่างของกิจกรรมเพื่อการสื่อสารได้แก่ กิจกรรมการแก้ปัญหาคำถามแสดงบทบาทสมมติและสถานการณ์จำลอง เป็นต้น

กิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น มีหลากหลายกิจกรรมเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้

ฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ของผู้เรียน และสามารถนำไปปฏิบัติได้ในชีวิตจริง กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เน้นงานที่เกิดขึ้นในโลกแห่งความเป็นจริง (Authentic Tasks) จะสนับสนุนให้เกิดปฏิสัมพันธ์ร่วมขณะผู้เรียนทำกิจกรรม เนื่องจากการนำภาษามาใช้ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงผู้สอนและผู้เรียนเท่านั้น จะต้องอาศัยทักษะการปฏิสัมพันธ์กับสังคมแวดล้อมอีกด้วย

4. การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ หมายถึง การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศตามวัตถุประสงค์ของการนำภาษานั้นไปใช้ในการทำงานให้ประสบผลสำเร็จ (Mackay & Monfort, 1978: 96) เป็นการสอนภาษาเฉพาะทางเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนในแต่ละสาขาอาชีพ มิได้เน้นเนื้อหาภาษาเพียงอย่างเดียวแต่เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในอาชีพ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะต่างจากภาษาอังกฤษทั่วไปอย่างมาก เนื่องจากเป็น การเรียนรู้ที่ให้สาระความรู้จำนวนมาก และมีจุดประสงค์ที่ชัดเจน (Steven, 1977: 148) ผู้เรียนไม่ใช่ เพียงแค่ชอบเรียน แต่เป็นการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นความจำเป็นของผู้เรียนอย่างแท้จริง กล่าวคือ ผู้เรียนมีความจำเป็นต้องเรียนเพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์ในการเรียน และการทำงาน (Robinson, 1996: 470) ดังนั้น ผู้สอนต้องศึกษาความต้องการ ลักษณะงาน ระดับความสามารถทางภาษาของ ผู้เรียน คำ หรือกลุ่มคำของภาษาเฉพาะด้าน เพื่อออกแบบการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสม และใกล้เคียง กับการปฏิบัติงานจริง เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญ และความจำเป็นในการใช้ภาษา

จากแนวคิดการทอ่งเกี่ยวโดยชุมชน การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และการสอน ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้นำแนวคิดดังกล่าวมาสร้างรูปแบบ การจัดการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานของวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม ที่ให้ความสำคัญ กับการเน้นการฝึกปฏิบัติจริง โดยยึดหลักการสำคัญ ดังนี้

1. เน้นการจัดหลักสูตรโดยการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน (Needs analysis) เนื้อหาวิชา (Text Analysis)
2. มุ่งเน้นความต้องการทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสารในสาขาอาชีพ (The enablement of learners to communicate successfully in their future academic or occupational careers)
3. มุ่งเน้นทักษะการสื่อสารเป็นสำคัญ เพื่อให้ผู้เรียนนำทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ขั้นพื้นฐานไปใช้ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ถูกต้องตามกาลเทศะ โดยมีเป้าหมายที่ ส่งเสริมให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ และมีความชัดเจนในการลำดับเนื้อหา ซึ่งสามารถ นำไปใช้ในสถานการณ์จริงได้

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยใช้วิธีดำเนินการวิจัยในลักษณะของการวิจัยและพัฒนา (Research and Development: R&D) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ สมาชิกวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม ได้แก่ วิสาหกิจกุ่มลอน และดินกี่ จำนวน 66 คน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนดินกี่ และกุ่มลอนที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย และตัวแทนในการฝึกอบรมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำนวน 20 คน และวิทยากรด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานจำนวน 2 คน โดยการสุ่มแบบเจาะจง

2. เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังต่อไปนี้

2.1 แบบสอบถามสำหรับศึกษาระดับการเรียนรู้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐาน ความต้องการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ และ ปัญหาด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษของ วิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม โดยเป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับของ Likert (Likert Five Rating Scales)

2.2 แบบสัมภาษณ์ สำหรับศึกษาระดับการเรียนรู้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐาน ความต้องการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ และ ปัญหาด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษของ วิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม มีลักษณะเป็นแบบสัมภาษณ์ชนิดกึ่ง โครงสร้าง (Semi-structured Interview)

2.3 รูปแบบการจัดการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานของวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม และบทเรียนที่สร้างจากรูปแบบดังกล่าว โดยแต่ละบทเรียนประกอบด้วยเนื้อหา และแบบทดสอบย่อยหลังเรียนของแต่ละบทเรียน ดังนี้

บทเรียนที่ 1: Welcoming Tourists to Na Leam Village

บทเรียนที่ 2: Accommodation in Na Leam Village

บทเรียนที่ 3: Local Products of Na Leam Village

3.1 Kub Lon: Traditional Hat of Na Leam Village

3.2 Din Kee: Traditional Brick of Na Leam Village

2.4 แบบทดสอบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานของวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม

3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

3.1 ผู้วิจัยได้อธิบายชี้แจงทำความเข้าใจกับวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลมที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐาน

3.2 ทำการเก็บข้อมูลก่อนการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานของวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบก่อนเรียนจำนวน 50 ข้อเพื่อนำคะแนนที่ได้เป็นค่าคะแนนก่อนการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานของวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม

3.3 ทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานของวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม

3.4 หลังจากใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานของวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบหลังเรียนจำนวน 50 ข้อ

3.5 ทำการตรวจผลคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลของแบบสอบถามสำหรับศึกษาระดับการเรียนรู้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐาน ความต้องการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ และ ปัญหาด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษของวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยมีเกณฑ์ดังต่อไปนี้

5 หมายถึง ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

4 หมายถึง ตรงกับความเป็นจริงมาก

3 หมายถึง ค่อนข้างตรงกับความเป็นจริง

2 หมายถึง ตรงกับความเป็นจริงน้อย

1 หมายถึง ตรงกับความเป็นจริงน้อยที่สุด

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลของแบบสัมภาษณ์สำหรับศึกษาระดับการเรียนรู้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐาน ความต้องการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ และ ปัญหาด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษของวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา โดยนำเนื้อหาที่ได้บันทึกมาถอดความ จากนั้นนำมาจัดระบบ ดีความ และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของข้อมูล

4.3 การวิเคราะห์ข้อมูลของแบบทดสอบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานของวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และ t – test แบบ Dependent Samples เพื่อเปรียบเทียบความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อน และหลังการใช้รูปแบบที่สร้างขึ้น โดยกำหนดเกณฑ์ไว้ดังนี้

ค่าเฉลี่ยของคะแนนร้อยละ 80 ขึ้นไป หมายถึง ทักษะการสื่อสารอยู่ในระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ยของคะแนนร้อยละ 70 – 79 หมายถึง ทักษะการสื่อสารอยู่ในระดับดี

ค่าเฉลี่ยของคะแนนร้อยละ 60 – 69 หมายถึง ทักษะการสื่อสารอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยของคะแนนร้อยละ 50 -59 หมายถึง ทักษะการสื่อสารอยู่ในระดับพอใช้

4.4 การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของรูปแบบที่สร้างขึ้น โดยนำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบระหว่างบท แต่ละบทในบทเรียน และจากการทดสอบหลังเรียนมาคำนวณหาค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละ แล้วนำไปวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) ของรูปแบบโดยใช้สูตร E_1/E_2 โดยผู้วิจัยได้ตั้งเกณฑ์ไว้ที่ 70/70

70 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียน เมื่อคิดเป็นร้อยละแล้วได้ 70 หรือสูงกว่า

70 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน เมื่อคิดเป็นร้อยละแล้วได้ 70 หรือสูงกว่า

4.5 การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของรูปแบบที่สร้างขึ้น โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนก่อน และหลังการใช้รูปแบบ โดยใช้สถิติ t-test for dependent samples

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัย ตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 พบว่า สมาชิกวิสาหกิจชุมชนมีการฝึกการสื่อสารภาษาอังกฤษกับผู้ที่มีความรู้ด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษในชุมชน เช่น ครู หรืออาจารย์ที่สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ในชุมชน นักท่องเที่ยว และไกด์ มีการฝึกฝนการออกเสียงภาษาอังกฤษผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น คลิปวิดีโอ เพลง และอื่น ๆ รวมถึงเพื่อนชาวต่างชาติผ่านสื่อออนไลน์ นอกจากนั้นสมาชิกวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลมได้ทุ่มเทเวลาส่วนตัวในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยเรียนรู้ประโยค และสำนวนต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันผ่านหนังสือเรียนภาษาอังกฤษที่มีจำหน่ายในชุมชน และในจังหวัด อีกทั้งยังมีการจดบันทึกช่วยจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ พบว่า สมาชิกวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลมมักสื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติโดยใช้ประโยคพื้นฐาน และคำศัพท์ง่าย ๆ ในกรณีที่ไม่สามารถดำเนินบทสนทนาต่อได้ มักใช้ภาษามือหรือการยิ้มอย่างเป็นมิตรแทน ส่วนวิธีการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานภาษาอังกฤษ สมาชิกวิสาหกิจชุมชนมักสื่อสารกับผู้ที่มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษในชุมชน เช่น ครูเกษียณอายุราชการ ไกด์ท้องถิ่น โดยให้ลองฟังการออกเสียง ว่าสามารถสื่อใจความได้ตามที่ต้องการหรือไม่ มีการแทรกคำศัพท์ภาษาอังกฤษในประโยคภาษาไทย เพื่อให้สามารถจดจำความหมายได้ และเลียนแบบการออกเสียงจากสื่อออนไลน์ต่าง ๆ ส่วนช่องทางการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษมักเรียนรู้กับชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ในชุมชน จากการอบรมต่าง ๆ โดยผ่านการประชาสัมพันธ์ในชุมชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ส่วนวิธีเพิ่มพูนคลังคำศัพท์เกี่ยวกับวิสาหกิจชุมชน และผลลัพธ์ในการใช้คลังคำศัพท์ของตนในการสื่อสารภาษาอังกฤษ พบว่า มีการเพิ่มพูนคลังคำศัพท์โดยเรียนรู้คำศัพท์ใหม่จากชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ในชุมชน จากการช่วยลูกหลานทำชิ้นงานส่งโรงเรียน แต่อย่างไรก็ตาม ชุดคำศัพท์บางชุด

ไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เพราะไม่สอดคล้องกับวิถีชีวิตของตน

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 พบว่า องค์ประกอบของรูปแบบจัดการเรียนรู้ การสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานของวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม มีดังต่อไปนี้

1. หลักการ: การสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐาน เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นทักษะ การสื่อสารเป็นสำคัญ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาทักษะในการใช้ภาษา สามารถนำภาษาไปใช้ใน สถานการณ์ต่าง ๆ ที่จะประสบในชุมชนของตนได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ผ่านการเพื่อเชื่อมโยง และ บูรณาการกับวิชาชีพ และบริบทชุมชนของตน

2. วัตถุประสงค์: เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานของวิสาหกิจชุมชน บ้านนาแหลม

3. ขั้นตอนการเรียนรู้: ประกอบด้วย ขั้นที่ 1 ขั้น Warm up เพื่อให้ผู้เรียนปรับตัวเข้ากับ สถานการณ์ ทั้งคำพูด และท่าทางในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ขั้นที่ 2 ขั้น Pre-speaking stage เป็นขั้นตอนแรกก่อนที่จะให้ผู้เรียนฝึกทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนทบทวนองค์ ความรู้เดิม ทั้งคำศัพท์ ลำนวนต่าง ๆ รวมถึงลดความเครียด ความกดดันในการสื่อสารภาษาอังกฤษ จากนั้นผู้สอนจึงนำเสนอคำศัพท์ ลำนวนใหม่ ๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีองค์ความรู้ที่เพียงพอที่จะฝึกทักษะ การสื่อสารในขั้นตอนต่อไป ขั้นที่ 3 While-speaking stage เริ่มจากการฝึกในความดูแลของผู้สอน (Control Practice) โดยใช้เทคนิค Maurice's 4/3/2 technique เพื่อฝึกความถูกต้อง (Accuracy) และ ความคล่องแคล่ว (Fluency) ในการสื่อสาร โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสื่อสารในหัวข้อ หรือประเด็น เดียวกัน 3 ครั้งโดยกำหนดระยะเวลา ดังนี้ ครั้งที่แรก ให้พูด 4 นาที ครั้งที่สอง 3 นาที และครั้งสุดท้าย 2 นาที กล่าวคือ ผู้เรียนจะพูดซ้ำประเด็นเดียวกันสามครั้งโดยมีระยะเวลาต่างกัน เมื่อผู้เรียนต้องพูด ประเด็นเดิมซ้ำ ๆ จะช่วยให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบ ลำนวน และคลังคำศัพท์ที่ใช้ในประเด็นนั้นได้ และ สามารถดึงมาใช้ในสถานการณ์จริงได้โดยอัตโนมัติ เทคนิคนี้เหมาะสมแก่การพัฒนาความคล่องแคล่ว ในการสื่อสาร (Fluency) ของผู้เรียน ขั้นที่ 4 Post-speaking stage เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะประเมินทักษะ การสื่อสารของตัวเองว่ามีข้อผิดพลาด มีจุดอ่อนหรือไม่ พร้อมทั้งปรับปรุง เพื่อยกระดับการสื่อสาร ภาษาอังกฤษ และขั้นที่ 5 Extension practice เป็นขั้นฝึกฝนเพิ่มเติม คือนำจุดอ่อนของผู้เรียนพัฒนา และฝึกอีกครั้งเพื่อฝึกความถูกต้อง (Accuracy) และความคล่องแคล่ว (Fluency) ในการสื่อสาร

4. การวัดผลและประเมินผล: การทดสอบความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐาน

5. ปัจจัยความสำเร็จ: สามารถปรับลดหรือเพิ่มเนื้อหาได้ตามสถานการณ์ และให้คำแนะนำ อำนวยความสะดวก ช่วยเหลือ และแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น

จากนั้น ผู้วิจัยได้สร้างบทเรียนจากรูปแบบที่สร้างขึ้น เพื่อพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษของ สมาชิกวิสาหกิจชุมชน กุบลอน และดิงกี ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) และการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purposes) ซึ่งมีขอบข่ายของบทเรียนที่มีความสอดคล้องต่อความต้องการของสมาชิกวิสาหกิจชุมชน

บ้านนาแหลม โดยแบ่งเป็น 3 บทเรียน โดยแต่ละบทเรียนประกอบด้วยเนื้อหา และแบบทดสอบย่อย หลังเรียนของแต่ละบทเรียน ดังนี้ บทเรียนที่ 1: Welcoming Tourists to Na Leam Village บทเรียนที่ 2: Accommodation in Na Leam Village บทเรียนที่ 3: Local Products of Na Leam Village ประกอบด้วย 2 บทเรียนย่อย ได้แก่ 3.1 Kub Lon: Traditional Hat of Na Leam Village และ 3.2 Din Kee: Traditional Brick of Na Leam Village

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยคะแนนเฉลี่ยของของความสามารถในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานของสมาชิกวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลมระหว่างเรียน ซึ่งเป็นคะแนนประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) และคะแนนเฉลี่ยของของความสามารถในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานของสมาชิกวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม หลังเรียนซึ่งเป็นสิทธิภาพของผลผลิต (E_2) ได้แก่ บทที่ 1 Welcoming Tourists to Na Leam Village ($E_1/E_2 = 72.00/78.30$) บทที่ 2 Accommodation in Na Leam Village ($E_1/E_2 = 71.66/75.33$) และ บทที่ 3 Local Products of Na Leam Village ($E_1/E_2 = 73.40/74.00$) สูงกว่าเกณฑ์ค่าประสิทธิภาพ 70/70 ที่ตั้งไว้ จึงสรุปได้ว่าทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานของสมาชิกวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลมมีการพัฒนาหลังจากการใช้รูปแบบที่สร้างขึ้น

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 4 พบว่า ค่า t เท่ากับ 13.33 ค่า Sig เท่ากับ 0.00 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานของผู้เรียน ($\bar{X}=15.28$) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{X}= 10.11$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (Sig = .000 < .05)

การอภิปรายผล

ในการอภิปรายผลการวิจัย ผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อค้นพบที่เป็นประเด็นสำคัญเพื่ออภิปรายผลในเชิงลึก ดังนี้

จากผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 พบว่า สมาชิกวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลมมีกลวิธีการเรียนรู้ และการฝึกการสื่อสารภาษาอังกฤษที่หลากหลาย มีความต้องการและพยายามหาโอกาสสื่อสารกับชาวต่างชาติ โดยฝึกฝนผ่านการสื่อสารกับชาวต่างชาติที่มาเยี่ยมชมชุมชน และอาศัยอยู่ในชุมชน ทำให้มีโอกาสดูฝึกฝนการสื่อสารภาษาอังกฤษ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการใช้วิธีฝึกฝนการสื่อสารภาษาอังกฤษที่หลากหลาย โดยเฉพาะกับชาวต่างชาติ ทำให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยกับสำเนียง และธรรมชาติของภาษาที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน เพิ่มโอกาสในการฝึกฝน และได้รับแรงบันดาลใจในการพัฒนาตนเอง ซึ่งแตกต่างจากการเรียนในห้องเรียนที่มุ่งเน้นการเรียนรู้หลักภาษา และกฎทางไวยากรณ์ ที่ไม่ตอบสนองต่อความต้องการของสมาชิกวิสาหกิจชุมชน สอดคล้องกับการศึกษาของ Getie และ Addisu (2020: 32) ที่กล่าวถึงหนึ่งในปัจจัยที่สำคัญของการประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองคือ การสร้างแรงจูงใจในการพัฒนาตนเอง โดยผู้เรียนมีความต้องการสร้างความคุ้นเคย และเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนเจ้าของภาษา เพื่อการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีใน

สังคม และเพื่อให้การดำเนินงานทางสังคมสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี นอกจากนั้นสมาชิกวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม ได้ทุ่มเทเวลาส่วนตัวในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยสื่อสารกับผู้ที่มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษในชุมชน อีกทั้งใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยการแทรกคำศัพท์ภาษาอังกฤษในประโยคภาษาไทย เพื่อให้สามารถจดจำความหมายได้ และเลียนแบบการออกเสียงจากสื่อออนไลน์ต่าง ๆ สะท้อนถึงการเลือกใช้เทคนิคการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวิถีชีวิตตน ทั้งนี้เป็นเพราะผู้เรียนต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยวิธีที่แปลกใหม่ ได้ผล และสอดคล้องกับวิถีชีวิตของตน โดยวิธีการที่ผู้เรียนเลือกต้องไม่กดดัน หรือตึงเครียดเกินไป สอดคล้องกับการศึกษาของ Umrh และคณะ (2021: 20) ที่กล่าวว่า การมีพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ถูกต้อง หรือการเลือกใช้เทคนิคการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวิถีชีวิตตน เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนพึ่งพาตนเองได้ และประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สอง และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Lestari และคณะ (2020: 28) ที่พบว่า ผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองเกิดจากมีความเข้าใจในวิธีการ หรือกลยุทธ์การเรียนรู้ที่ถูกต้อง ในขณะที่ผู้ที่ประสบความสำเร็จน้อยกว่า ไม่ชำนาญในการเลือกกลยุทธ์การเรียนรู้ที่สอดคล้องกับตนเองมากนัก ดังนั้น การเลือกใช้ความหลากหลายของวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสม ช่วยเพิ่มความมั่นใจในการเรียนภาษาที่สองมากขึ้น

จากผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 พบว่า บทเรียนที่สร้างขึ้นจากรูปแบบทั้ง 3 บทเรียน มีข้อบ่งชี้ที่สอดคล้องต่อความต้องการของสมาชิกวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลม ทั้งนี้เนื่องจาก ได้มีการสำรวจระดับการเรียนรู้ ปัญหา และความต้องการในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารขั้นพื้นฐาน แล้วนำข้อมูลดังกล่าวมาออกแบบบทเรียน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการเรียนรู้ของผู้เรียน สอดคล้องกับMandaria et al. (2021: 5) ที่กล่าวถึงการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนก่อนการออกแบบบทเรียน จะทำให้ผู้สอนสามารถจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนเป็นการตระหนักถึงความต้องการ และเคารพอิสระในการเรียนรู้ของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนเป็นเจ้าของการเรียนรู้ของตนเอง และสอดคล้องกับ Ekpelezie (2024: 50) ที่กล่าวถึงประโยชน์ของการศึกษาปัญหา และการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนว่า ช่วยให้ผู้สอนทราบถึงปัญหา ความต้องการ และความรู้เดิม (Prior Background Knowledge) เพื่อออกแบบหลักสูตร และการจัดการเรียนรู้ที่เกิดประสิทธิภาพสูงสุดแก่ผู้เรียน

จากผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 3 พบว่า คะแนนประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) และคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานหลังเรียนซึ่งเป็นสิทธิภาพของผลผลิต (E_2) ของกลุ่มตัวอย่างสูงกว่าเกณฑ์ค่าประสิทธิภาพ 70/70 ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจากรูปแบบที่สร้างขึ้นมีความเหมาะสมกับบริบท และความต้องการของผู้เรียน สอดคล้องกับการศึกษาของ Grecu and Yuliya (2023: 44) ที่กล่าวถึงรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนว่า ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดทักษะการคิดวิเคราะห์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การคิดแก้ปัญหา มีมุมมองที่กว้างขึ้นในการแก้ปัญหาในสถานการณ์จริง รวมทั้งเป็น

วิธีการที่ช่วยให้ผู้สอน และผู้เรียนมีส่วนร่วมในการส่งเสริมสร้างปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในการจัดการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Hastuti et al. (2024: 472) ที่เน้นว่าการเลือกรูปแบบการเรียนรู้ที่เหมาะสมมาใช้ในการจัดการเรียนรู้อังกฤษสามารถช่วยในการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี และเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการศึกษาตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 4 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนการทดสอบหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่าง สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เนื่องจากรูปแบบที่สร้างขึ้น มีขั้นตอนการเรียนรู้ที่เหมาะสม ประกอบด้วยขั้นที่ 1 Warm up เป็นขั้นตอนที่ช่วยให้ผู้เรียนปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ ทั้งคำพูด และท่าทางในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สอดคล้องกับ Setiyadi (2020: 12) ที่กล่าวว่า กิจกรรมในขั้นตอน Warm up ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนรู้ เอื้อสภาพแวดล้อมในการเรียนที่เป็นมิตร และส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้เรียน ดังนั้น กิจกรรมในขั้น Warm up มีความสำคัญต่อการสร้างทัศนคติที่ดีของผู้เรียนในการเรียนภาษาที่สอง เนื่องจากทำให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย ก่อนที่จะเรียนเนื้อหาในขั้นตอนถัดไป ขั้นที่ 2 Pre-speaking stage เป็นขั้นตอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ทบทวนองค์ความรู้เดิม ได้แก่ คำศัพท์ และสำนวนต่าง ๆ ก่อนที่จะฝึกทักษะการสื่อสารในขั้นถัดไป รวมถึงลดความเครียด ความกดดันในการสื่อสารภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับ Saswati (2022: 100) ที่เน้นว่าขั้น Pre-speaking stage จะเน้นไปที่การระดมความคิด เอื้อประโยชน์ให้ผู้เรียนในการเตรียมชุดคำศัพท์ที่สอดคล้องกับบทเรียน ผู้สอนอาจนำเสนอคำศัพท์สำคัญเพื่อให้ผู้เรียนสามารถคาดเดาได้ว่า บทเรียนที่พวกเขาจะเรียนเกี่ยวกับอะไร จากนั้นผู้สอนจึงนำเสนอคำศัพท์ สำนวนใหม่ ๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีองค์ความรู้ที่เพียงพอที่จะฝึกทักษะการสื่อสารในขั้นตอนต่อไป ขั้นที่ 3 While-speaking stage เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนเริ่มฝึกทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในความดูแลของผู้สอน (Control Practice) โดยใช้เทคนิค Maurice's 4/3/2 technique เพื่อฝึกความถูกต้อง (Accuracy) และความคล่องแคล่ว (Fluency) ในการสื่อสาร ผู้เรียนจะพูดซ้ำประเด็นเดียวกันสามครั้งโดยมีระยะเวลาต่างกัน เมื่อผู้เรียนต้องพูดประเด็นเดิมซ้ำ ๆ จะช่วยให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบ สำนวน และคลังคำศัพท์ที่ใช้ในประเด็นนั้นได้ และสามารถดึงมาใช้ในสถานการณ์จริงได้โดยอัตโนมัติ สอดคล้องกับการศึกษาของ Villarroel (2022: 88) ที่ศึกษาเรื่องผลของการใช้เทคนิคการสื่อสาร 4-3-2 ของ Maurice ผลการศึกษาพบว่าความเร็วในการพูด ซึ่งวัดโดยจำนวนคำต่อนาทีของกลุ่มตัวอย่างเพิ่มขึ้น ในขณะที่ความลังเลในการพูด และข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ของกลุ่มตัวอย่างลดลง นอกจากนั้นกลุ่มตัวอย่างพยายามใช้โครงสร้างประโยคที่ซับซ้อนขึ้นในการสื่อสารในการพูดรอบที่สาม ขั้นที่ 4 Post-speaking stage ช่วยให้ผู้เรียนรู้จักตนเอง ผ่านประเมินทักษะการสื่อสารของตน ว่ามีข้อผิดพลาด มีจุดอ่อนหรือไม่ พร้อมทั้งปรับปรุง โดยบทบาทของผู้สอนคือการแก้ไขข้อผิดพลาด และเสริมแรงบวก สอดคล้องกับ Badrasawi และคณะ (2020: 57) ที่กล่าวว่า หลังจากปฏิบัติกิจกรรมการสื่อสารภาษาอังกฤษทุกครั้ง ต้องมีการตรวจสอบว่าผู้เรียนสามารถสื่อสาร

แลกเปลี่ยนข้อมูลได้ครบถ้วนหรือไม่ ซึ่งสามารถตรวจสอบได้โดยตัวผู้เรียนเอง หรือตัวผู้สอนก็ได้ และสอดคล้องกับการศึกษาของ Suadi (2020: 5) ที่กล่าวถึงการเสริมแรงบวกของผู้สอน เพื่อให้กำลังใจผู้เรียน เมื่อเกิดความผิดพลาดทางการสื่อสาร ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ปรับปรุงข้อผิดพลาดของตน ส่วนข้อผิดพลาดเล็กน้อยที่ไม่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร ควรปล่อยผ่านไปก่อน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการสื่อสาร และขั้นที่ 5 Extension practice ช่วยให้ผู้เรียนได้นำจุดอ่อนทางการสื่อสารของตนในขั้นที่ 4 มาพัฒนา และฝึกอีกครั้งเพื่อเพิ่มความถูกต้อง (Accuracy) และความคล่องแคล่ว (Fluency) ในการสื่อสาร สอดคล้องกับการศึกษาของ Sakiroglu (2020: 174) ที่กล่าวว่า ในการสื่อสารผู้พูดต้องใช้ความสามารถประกอบกันหลายด้าน ได้แก่ ความถูกต้องในการเลือกใช้คำ ความคล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ ที่สำคัญที่สุดคือการทราบจุดอ่อนของตนเอง ผู้พูดต้องเลือกใช้กลวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสม เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องทางการสื่อสารของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลต่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. ผลการวิจัยพบว่า บทเรียนที่สร้างจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของวิสาหกิจชุมชนบ้านนาแหลมจังหวัดแพร่ เป็นหัวข้อที่ผู้เรียนให้ความสนใจ เพราะเนื้อหาเป็นเรื่องใกล้ตัว และเป็นเหตุการณ์ที่ใกล้เคียงกับการสื่อสารในชีวิตจริง อีกทั้งไม่ยากเกินไป เหมาะสมกับวัย และระดับการเรียนรู้ของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีความสนใจใคร่รู้เพราะสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ดังนั้นในการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนควรเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ อาชีพ หรือวิถีการดำเนินชีวิตของผู้เรียน มีความยาว และความซับซ้อนที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนจะทำให้ผู้เรียนมีความสนใจ ส่งผลเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน

2. ในขั้นตอน Warm up ซึ่งผู้เรียนต้องทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกันเพื่อละลายพฤติกรรม โดยผู้สอนจะคอยกระตุ้นให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก เพื่อทำความคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษ ในบรรยากาศที่มีความเป็นกันเอง ไม่เคร่งเครียด ดังนั้นในการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนควรเลือกกิจกรรมในขั้น Warm up ที่เน้นการทำงานร่วมกัน เพื่อให้เกิดความสามัคคี ให้ผู้เรียนทำความคุ้นเคยกับสมาชิกในชั้นเรียน และภาษาอังกฤษ เพื่อลดความเครียด วิตกกังวล โดยระหว่างการทำกิจกรรม ผู้สอนอาจช่วยอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียน และเสริมแรงบวก ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในตนเอง กล้าแสดงออก กล้าสื่อสาร นำไปสู่ทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิผลของการประยุกต์รูปแบบที่สร้างขึ้นกับทักษะภาษาอังกฤษ อื่น ๆ เช่น ทักษะการฟัง และทักษะการอ่าน

2. ควรวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิผลของการประยุกต์ใช้รูปแบบที่สร้างขึ้นร่วมกับการใช้เทคโนโลยีที่กระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ และพัฒนาสู่การสร้างนวัตกรรมของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับทักษะของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21

เอกสารอ้างอิง

- UNDP Accelerator Lab Thailand. *Community-Based Tourism Social Innovation Playbook*. กรุงเทพมหานคร: โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2566). *รายงานประจำปี 2566 ของ ททท.* กรุงเทพมหานคร: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- ณัฐพัชร มณีโรจน์. (2560). การจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน. *วารสารการท่องเที่ยวไทยนานาชาติ*. 3 (2), 25–45.
- Badrasawi, K. J., Abdulateef S., & Tunku, B. A. (2020). Second Language Speaking Anxiety among Malaysian Postgraduate Students at a Faculty of Education. *International Journal of Education and Literacy Studies*, 8(2), 54–61.
- Bashir et al. (2011). Factors Affecting Students' English Speaking Skills. *British Journal of Arts and Social Sciences*, 2(1), 34–50.
- Ekpelezie, O. M. (2024). Language Need Analysis as A Tool for Improving the Speaking Skills of Secondary School Students: A Study of Selected Secondary Schools in Delta State. *Journal of Education Research and Library Practice*, 3(8): 46–61.
- Getie, A. S. (2020). Factors Affecting the Attitudes of Students towards Learning English as a Foreign Language. *Cogent Education*, 7(1), 17–38.
- Grecu, Y. V. (2023). Differentiated Instruction: Curriculum and Resources Provide a Roadmap to Help English Teachers Meet Students' Needs. *Teaching and Teacher Education*, 12(5), 40–64.
- Harmer, J. (2007). *The Practice of English Language Teaching*. London: Longman.
- Harun, M. M., Hamat, R., & Ibrahim, H. (2024). Adapting to the Era of Independent Tourism: Challenges and Opportunities for Travel Agencies. *Borneo Engineering & Advanced Multidisciplinary International Journal*, 3(2), 49–56.
- Hastuti, Hilda & Alfilail, Nur & Kamil, Wahyu. (2024). Students' Perception of Learning English as Specific Purpose through Collaborative Learning of Classroom Implementation. *Humanitatis: Journal of Language and Literature*, 10, 469–486.
- Lestari M, Wahyudin AY. (2020). Language learning strategies of undergraduate EFL students.

- Journal of English Language Teaching and Learning, 27(1), 25–30.
- Mackay, R. & Alan, M. (1978). *English for Specific Purposes*. London: Longman.
- Mandaria, R. N., Karani, E., & Bungai, J. (2021). the Needs of Young Learners for Developing E–Book for Teaching English–Speaking Skills. *Journal Compound: Improving the Quality of English Education*, 9(1): 1–7.
- Potjana, S. (2003). *Community–Based Tourism Handbook*. Responsible Ecological Social Tour–REST. Thailand.
- Rahardjo, A. & Supratmi P. (2020). Learning motivation and students’ achievement in learning English. *JELITA*, 1 (2), 56–64.
- Richards, J. C. (2005). *Communicative Language Teaching Today*. Singapore: SEAMEO Regional Language Centre.
- Robinson, P. (1996). Development of Task–Based Assessment in English for Academic Purposes Programs. *Applied Linguistics*, 17(4), 455–476.
- Sakiroglu, H.Ü. (2020). Oral Corrective Feedback Preferences of University Students in English Communication Classes. *International Journal of Research in Education and Science*, 6 (1), 172–178.
- Samuel, J. (2016). Integrative Teaching Techniques and Improvement of German Speaking Learning Skills. *Journal of Education and Practice*, 7(9), 56–61.
- Saswati, R. (2022). Teacher Questioning Strategies Employed in Speaking Classes in EFL Setting: A study of Classroom Interaction Scope. *Journal of English Language Teaching*, 7(1), 98 – 104.
- Seffar, S. (2015). The effect of vocabulary knowledge on EFL oral competence. *IOSR Journal of Research & Method in Education (IOSR–JRME)*, 5(6), 08–13.
- Setiyadi, A. B. (2020). *Teaching English as a foreign language*. Graha Ilmu: Yogyakarta.
- Stevens, P. (1977). Special–purpose language learning: A perspective. *Language Teaching*, 10 (3), 145–163.
- Suadi, S. (2020). Improving Students’ English Speaking Skill by Using Their Speaking Video Recording. *Salae: Study of Applied Linguistics and English Education*, 1(1), 1–10.
- Taylor, M. (2021). *Pattaya, Phuket, launch campaigns to re–ignite tourism*. The Thaiger, NA–NA.
- Umrah, D. M., Mahyuni M., & Syahdan S. (2021). Communication Strategy for English Guides: Tourism Area in Lombok Island, *International Journal of Social Sciences and Humanities*. 2(3), 117–24.

- Villarroel, A. (2022). Reflections on Using the ‘4–3–2 Technique’ in an ELF Course. *The Center for English as a Lingua Franca Forum*, 2, 87–89.
- Williams, J. (1992). Communicative Competence and the Dilemma of International Teaching Assistant Education. *Tesol Quarterly*, 26(2), 243–269.